

«Κανόνες για Αποφάσεις» (Κ-30.Ι)

Αποσπάσματα από το Εργαστήριο που έγινε στο
Ίδρυμα για τα Μαθήματα Θαυμάτων (FACIM)
Roscoe N.Y.

Kenneth Warnick, Ph.D.

Μέρος VII 2^{ος} Κανόνας (συν.)

(Κ-17.VI.2:1-2) Σε κάθε κατάσταση στην οποία είσαι αβέβαιος, το πρώτο πράγμα που πρέπει να αναλογιστείς, πολύ απλά, είναι «Τι θέλω να βγει από αυτό; Ποιος είναι ο σκοπός του;»

Ο «σκοπός» είναι άλλο ένα θέμα κλειδί στα Μαθήματα. Σε κάποιο άλλο σημείο στο κείμενο ο Ιησούς λέει ότι η μόνη ερώτηση που θα πρέπει να κάνεις για οτιδήποτε είναι: «Ποιος είναι ο σκοπός του;» (Κ-24.VII.6:1). Ο σκοπός του θα σε βοηθήσει να καταλάβεις την κατάσταση. Και αυτό, επίσης, αντανακλά την πολύ απλή φύση των Μαθημάτων. Δύο μόνο σκοποί μπορούν να υπάρχουν σε ολόκληρο το σύμπαν. Ο ένας που είναι ο σκοπός του εγώ, είναι να *παραμείνουμε* στο σύμπαν, και διατηρώντας την ιδιαιτερότητα μας να μας κρατήσει όλους μέσα στο όνειρο. Ο άλλος είναι να *φύγουμε* από το σύμπαν κάτι που επιτυγχάνεται μέσω της συγχώρεσης. Ο ένας είναι η *ενίσχυση* της ιδιαιτερότητας και του διαχωρισμού, και ο άλλος είναι η *ακύρωση* της ιδιαιτερότητας μέσα από την συγχώρεση. Δεν υπάρχει κανένας άλλος σκοπός για οτιδήποτε. Άρα ο σκοπός είναι ένα *μείζον* θέμα των Μαθημάτων. Αν έχεις κάνει το Βιβλίο Εργασιών, θα το αναγνωρίζεις αυτό – ειδικά στα πρώτα μαθήματα όπου συζητείται πολύ ο σκοπός των πραγμάτων. Το ίδιο ισχύει και στο κείμενο.

Υπό το φως του πρώτου και του δεύτερου κανόνα για αποφάσεις θα πρέπει να προσπαθούμε να είμαστε συνειδητοί κατά την διάρκεια όλης της ημέρας ότι η επιλογή μας είναι ανάμεσα σ' αυτούς τους δύο σκοπούς. Ο κόσμος θα μας δίνει ποικίλους άλλους σκοπούς για να μας αποσπάσει την προσοχή: να έχουμε μια επιτυχημένη μέρα στην δουλειά ή με αυτό το άτομο ή στο χρηματιστήριο, ή με οτιδήποτε μας ενδιαφέρει και βλέπουμε ως σημαντικό. Προσπαθήστε πάντα να έχετε κατά νου – αυτό είναι το κομμάτι της εκπαίδευσης του νου στα Μαθήματα – ότι χρειάζεται να προσπεράσεις την συγκεκριμένη κατάσταση και τον συγκεκριμένο σκοπό που έχεις θέσει στην ζωή σου ή στην συγκεκριμένη μέρα, και να επιστρέψεις στους δύο μοναδικούς σκοπούς που είναι οι σημαντικοί: τον σκοπό του εγώ ο οποίος είναι να διατηρήσει τον διαχωρισμό και την ιδιαιτερότητα, ή τον σκοπό του Αγίου Πνεύματος ο οποίος είναι να καταργήσει τον διαχωρισμό και την ιδιαιτερότητα.

Αν νομίζεις ότι μελετάς σοβαρά και ότι μαθαίνεις αυτά τα Μαθήματα, τότε πρέπει να είσαι σοβαρός και ως προς τον τελικό στόχο αυτών των Μαθημάτων που είναι να

αφυπνιστούμε από το όνειρο. Αν είσαι ξεκάθαρος ότι αυτό είναι που θέλεις, τότε αυτό σημαίνει ότι θα προσπαθήσεις να παρατηρείς ολόκληρη την ημέρα σου να προσανατολίζεται προς αυτόν τον στόχο. Αυτό που χρειάζεται να προσέξεις ιδιαίτερα είναι το πόσο συχνά θα κάνεις ακριβώς το αντίθετο. Όταν δεις ότι εκνευρίζεσαι, αρρωσταίνεις, λυπάσαι για τον εαυτό σου, νιώθεις θύμα, κρατάς πικρίες, κλπ., αυτό συμβαίνει επειδή άλλαξες στόχο και δεν το συνειδητοποίησες. Αυτή είναι η εκπαίδευση του νου των Μαθημάτων: Να παρατηρείς την συμπεριφορά σου, τις αντιδράσεις σου και τα συναισθήματα σου. Μετά να κάνεις ένα βήμα πίσω – το μονοπάτι του θαύματος – από την αντίληψη σου και την εμπειρία του σώματος σου προς την σκέψη που προκάλεσε ό,τι και αν είναι αυτό που βιώνεις. Όπως είπα και πριν, αν δεις ότι θυμώνεις, ταράζεσαι, στενοχωριέσαι, ή πονάς για οποιοδήποτε λόγο, αυτό δεν μπορεί να προέρχεται από κάτι που είναι έξω από σένα, επειδή δεν υπάρχει τίποτα έξω από σένα.

Εσύ είσαι ο ονειρευτής του ονείρου. Δεν είναι το όνειρο που ονειρεύεται εσένα. Οτιδήποτε αισθάνεσαι εσύ το έχεις βάλει εκεί. Και το έχεις βάλει εκεί για να ικανοποιήσεις έναν από τους δύο σκοπούς, για να εκπληρώσεις έναν από τους δύο στόχους: να μείνεις ριζωμένος στο όνειρο του διαχωρισμού και της ιδιαιτερότητας ή να κάνεις τα βήματα που θα σε οδηγήσουν στην αφύπνιση από το όνειρο. Αυτό το θέμα αναφέρεται ξεκάθαρα σε δύο πολύ σημαντικές ενότητες στο Κεφάλαιο 27: «Ο Ονειρευτής του Ονείρου» και «Ο Ήρωας του Ονείρου» (Κ-27.VII,VIII). Τίποτα δεν μας συμβαίνει τυχαία επειδή είναι το δικό μας όνειρο. Κατά παρόμοιο τρόπο, όταν ονειρευόμαστε την νύχτα που κοιμόμαστε, τίποτα δεν συμβαίνει παρά μόνο μέσα στον δικό μας νου. Αυτό που βλέπουμε στο όνειρο είναι η προβολή των σκέψεων μέσα στον δικό μας νου. Αυτές οι σκέψεις γίνονται εικόνες και μορφές. Γίνονται σύμβολα μέσα στο όνειρο. Όπως έλεγα πριν, στην ανάλυση των ονείρων ο στόχος μας θα πρέπει να είναι να πάμε πέρα από το εκδηλωμένο περιεχόμενο προς το λανθάνον περιεχόμενο – από την μορφή του ονείρου στην υποβόσκουσα σημασία του ονείρου. Ολόκληρος ο κόσμος μας είναι ένα όνειρο, και οι εμπειρίες μας είναι όνειρα, είτε πιστεύουμε ότι είμαστε ξύπνιοι ή κοιμισμένοι. Στην πραγματικότητα δεν είμαστε τίποτα από τα δύο. Το σώμα δεν κοιμάται και δεν ξυπνά. Είναι ο νους που είναι πάντα κοιμισμένος μέσα στο όνειρο – ακριβώς όπως στον Ουρανό ο Νους είναι πάντα αφυπνισμένος. «Είσαι σπίτι στον Θεό, και ονειρεύεσαι την εξορία,» όπως λένε τα Μαθήματα (Κ-10.Ι.2:1). Είμαστε οι ονειρευτές του ονείρου. Επομένως, ακριβώς όπως την νύχτα εμείς είμαστε υπεύθυνοι για όλους τους χαρακτήρες και για ό,τι συμβαίνει μέσα στο όνειρό μας, το ίδιο είμαστε υπεύθυνοι και για το καθετί που συμβαίνει μέσα στο δικό μας όνειρο. Μιλώντας μεταφυσικά, το καθετί είναι όνειρο μου. Το καθετί που βιώνω εγώ το έβαλα εκεί. Κάθε άλλο φαινομενικό θραύσμα έχει κάνει το ίδιο πράγμα.

Όσο αφορά την εμπειρία μας ως φαινομενικά ατομικά θραύσματα μέσα στο όνειρο, αυτό δεν σημαίνει ότι είμαστε υπεύθυνοι για το τι κάνουν οι άλλοι άνθρωποι. Σημαίνει, όμως, ότι είμαστε υπεύθυνοι για το πώς αντιδρούμε σ' αυτό που κάνουν οι άλλοι άνθρωποι, για το πώς αντιλαμβανόμαστε αυτό που κάνουν οι άλλοι άνθρωποι. Αυτή είναι μια πολύ σημαντική διάκριση. Είναι το όνειρο μας μόνο υπό την έννοια ότι πρέπει να παίρνουμε την ευθύνη για τις αντιδράσεις και τις αντιλήψεις μας. Ό,τι βιώνουμε στην καθημερινότητα μας προέρχεται άμεσα από τον στόχο που θέσαμε

αρχικά. Το πρόβλημα είναι ότι ξεχνάμε ότι εμείς θέσαμε τον στόχο, κι έτσι νομίζουμε ότι τα πράγματα συμβαίνουν σε εμάς και ότι τα εξωτερικά πράγματα έχουν κάποια επίδραση πάνω μας. Ξεχνάμε ότι είμαστε απόλυτα υπεύθυνοι για τα όνειρα μας. Ο σκοπός αυτής της ενότητας, για να το πούμε άλλη μια φορά, είναι να μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε ότι εμείς θέσαμε τον στόχο χωρίς να το συνειδητοποιήσουμε και όσα βιώνουμε από εκείνη την στιγμή και μετά υπηρετούν τον σκοπό της επίτευξης αυτού του στόχου.

Τα Μαθήματα μιλούν πολύ για «το μέσο και τον σκοπό» (δείτε για παράδειγμα «Το Σώμα ως Μέσο ή Σκοπός» [Κ-8.VIII] και το «Η Συνέπεια του Μέσου και του Σκοπού» [Κ-20.VII])· και παρόλο που σ' αυτήν την ενότητα δεν χρησιμοποιούνται αυτοί ακριβώς οι όροι, οι ιδέες είναι ίδιες. Καθορίζουμε τον σκοπό, και τότε όλα τα άλλα γίνονται το μέσο που μας βοηθάει να τον πετύχουμε. Το πρόβλημα δεν είναι ποτέ το μέσο ή η συγκεκριμένη κατάσταση. Το πρόβλημα είναι ο στόχος ή ο σκοπός που θέσαμε για την εκάστοτε κατάσταση. Το βασικό και πάλι είναι, να επιστρέφουμε όλο και πιο γρήγορα σε εκείνο το σημείο επιλογής μέσα στο νου μας όπου θέσαμε τον στόχο μας για την ημέρα ή για την συγκεκριμένη συνάντηση ή κατάσταση. Ο στόχος δεν έχει απολύτως καμιά σχέση με κάτι το εξωτερικό. Ο στόχος απλά έχει να κάνει με το αν θέλω σύγκρουση, ενοχή και άγχος, ή συγχώρεση και γαλήνη.

(Κ-17.VI.2:3) Η διευκρίνιση του στόχου πρέπει να γίνει στην αρχή, διότι αυτός είναι που θα καθορίσει την έκβαση.

Η έκβαση στην οποία αναφέρεται εδώ, δεν έχει να κάνει με κάποια συγκεκριμένη συμπεριφορά. Δεν πρόκειται για την έκβαση κάποιας δύσκολης συνάντησης στην οποία θα παραβρεθείς ή για την έκβαση κάποιου ραντεβού που έχεις σήμερα το βράδυ. Η έκβαση είναι είτε ότι θα νιώθω πιο ένοχος, πιο φοβισμένος, πιο αγχωμένος, πιο ιδιαίτερος ή ότι θα νιώθω πιο γαλήνιος. Βλέπουμε επανειλημμένα ότι αυτό που κάνει αυτά τα μαθήματα τόσο απλά είναι ότι η οπτική γωνία όλων είναι το «δύο». Υπάρχουν δύο συναισθήματα, δύο κόσμοι, δύο εκτιμήσεις – τα πάντα σε σχέση με δύο. Ένα από τα δύο θα είναι αληθινό· ένα από τα δύο θα είναι εσφαλμένο. Γι' αυτό είναι τόσο απλά.

(Κ-17.VI.2:4-5) Στην διαδικασία που ακολουθεί το εγώ αυτό αντιστρέφεται. Η κατάσταση είναι αυτή που καθορίζει την έκβαση, η οποία μπορεί να είναι οποιαδήποτε.

Με άλλα λόγια, θα νιώσω γαλήνη αν η συνάντηση τελειώσει με τον τρόπο που θέλω εγώ. Επομένως, η έκβαση – η γαλήνη – εξαρτάται άμεσα από την κατάσταση, πράγμα που με κάνει ευάλωτο και θύμα δυνάμεων πέρα από τον έλεγχο μου. «Μόνο αν υποχωρούσε ο πυρετός μου θα ένιωθα καλύτερα. Μόνο αν αυτό το άτομο που με εγκατέλειψε γύριζε και πάλι σε μένα, θα ένιωθα καλύτερα». Το εγώ πάντα μιλά στο πλαίσιο του «μόνο αν...». Όταν πραγματοποιείται αυτό που θέλουμε, τότε νιώθουμε καλά. Αυτό σημαίνει ότι δεν ελέγχουμε τον εαυτό μας, γιατί η ευτυχία μας και η γαλήνη μας βασίζονται σε κάτι έξω από εμάς – όπως και η δυστυχία μας, η αρρώστια, το άγχος, ο πόνος και η ενοχή βασίζονται σε κάτι έξω από εμάς.

Τα Μαθήματα μας διδάσκουν κάτι εντελώς διαφορετικό. Λένε ότι η έκβαση βασίζεται στον στόχο που επιλέγουμε ακριβώς από την αρχή. Αν η γαλήνη είναι ο στόχος μας, τότε η έκβαση πρέπει να είναι η γαλήνη, που σημαίνει ότι το καθετί που συμβαίνει τώρα γίνεται κατανοητό στο πρίσμα του κατά πόσο μπορεί να μας βοηθήσει να φτάσουμε τον στόχο μας, που με την σειρά του σημαίνει ότι κάθε κατάσταση είναι όμοια με κάθε άλλη. Δεν έχει σημασία αν με έχουν συλλάβει και με βασανίζουν ως αιχμάλωτο πολέμου ή αν με απελευθερώνουν. Δεν έχει καμιά σημασία αν τίποτα δεν συμβαίνει εξωτερικά για να με κάνει να νιώσω πιο άνετα. Δεν παίζει κανένα ρόλο. Αν ο στόχος μου είναι η γαλήνη και γνωρίζω ότι ο Ιησούς είναι μαζί μου, τίποτα απολύτως δεν μπορεί να το αλλάξει αυτό. Εγώ είμαι ο συγγραφέας του δικού μου ονείρου. Αν πω ότι θέλω να έχω ένα όνειρο γαλήνης, τότε αυτό πρόκειται να συμβεί – άσχετα από την κατάσταση.

Προφανώς το καλύτερο παράδειγμα θα ήταν η ίδια η ζωή και ο θάνατος του Ιησού. Αυτό που του συνέβη πάνω στον σταυρό δεν είχε απολύτως καμιά σχέση με την κατάσταση του νου του. Η κατάσταση του νου του ήταν η απόλυτη και η τέλεια αγάπη. Επομένως, αυτό που του έκαναν οι άνθρωποι δεν τον επηρέασε καθόλου, επειδή δεν ήταν το πρόσωπο πάνω στον σταυρό. Το γνώριζε αυτό. Γνώριζε ότι αυτό ήταν ένα όνειρο και ότι δεν ήταν μέρος των ονείρων των άλλων ανθρώπων. Είχε επίγνωση των ονείρων των άλλων ανθρώπων, αλλά δεν άφησε τον εαυτό του να γίνει μέρος των ονείρων τους. Αυτό σημαίνει ότι ενώ οι άνθρωποι τον έκαναν θύμα, αυτός δεν βίωνε τον εαυτό του ως θύμα. Στην ενότητα «Το Μήνυμα της Σταύρωσης», λέει ότι στα μάτια του κόσμου, «προδόθηκε, εγκαταλείφθηκε, χτυπήθηκε, βασανίστηκε και τελικά δολοφονήθηκε», αλλά αυτός δεν μοιραζόταν αυτή την αντίληψη (Κ - 6.1.5:3· 9:2). Αυτό δεν αντιλαμβανόταν τον εαυτό του με αυτόν τον τρόπο· επομένως δεν έγινε έτσι. Οι άλλοι είχαν άλλα όνειρα. Μάλιστα, ολόκληρη η θρησκεία του Χριστιανισμού έχει βασιστεί στα όνειρα άλλων ανθρώπων, όνειρα που δεν έχουν καμιά σχέση με την πραγματικότητα, και γι' αυτό ο Χριστιανισμός δεν είναι μια θρησκεία αγάπης. Αυτό που συνέβη πάνω στον σταυρό παρεξηγήθηκε εντελώς. Και η διόρθωση αυτής της παρεξήγησης είναι ένας από τους σκοπούς των Μαθημάτων.

Οι άνθρωποι απλά δεν καταλαβαίνουν ότι πρέπει πρώτα να τεθεί ο στόχος. Ας το πούμε γι' άλλη μια φορά: ο σκοπός των Μαθημάτων και αυτών των ενοτήτων είναι να το καταλάβουμε αυτό *πραγματικά*, έτσι ώστε όταν τα πράγματα δεν μας πηγαίνουν καλά και εκνευριζόμαστε, να συνειδητοποιούμε ότι τα πράγματα δεν πάνε καλά επειδή κάναμε μια λάθος επιλογή – επιλέξαμε το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα. Αυτό είναι το πρόβλημα. Η κατάσταση δεν είναι ο «καθοριστικός παράγοντας», η αιτία αυτού που νιώθουμε. Θυμηθείτε, δεν υπάρχει τίποτα έξω από εμάς. Αυτή είναι μια πολύ σημαντική ιδέα, όπως έχω πει, στα Μαθήματα και όπως λέει και ο Ιησούς πολύ καθαρά στο μάθημα 132: «Δεν υπάρχει κανένας κόσμος! Αυτή είναι η κεντρική ιδέα που επιχειρούν να διδάξουν τα μαθήματα» (ΒΕ-μλ.132.6:2-3).

Αν δεν υπάρχει κόσμος, τότε εγώ είμαι ο μόνος υπεύθυνος για το πώς νιώθω. Κανείς δεν μπορεί να με κάνει να νιώσω κάτι που δεν επιλέγω να νιώσω. Στην εμπειρία μας σε αυτόν τον κόσμο, μπορεί να υπάρχουν άλλοι άνθρωποι που έχουν δύναμη πάνω στο σώμα μας, αλλά δεν έχουν κανέναν έλεγχο πάνω στο νου μας. Και πάλι, αυτό είναι το μάθημα που δίδαξε ο Ιησούς πάνω στον σταυρό. Οι άνθρωποι μπορεί να

ασκούν έλεγχο πάνω στο σώμα μας και μπορεί να μας αναγκάσουν να κάνουμε πράγματα που δεν θέλουμε. Μπορεί να μας βάλουν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης ενώ δεν το θέλουμε. Μπορεί να βομβαρδίσουν τα χωριά μας, τα σπίτια μας κλπ., πράγμα που θα έχει αρνητική επίπτωση στο σώμα μας και στο σώμα όλων εκείνων που νοιαζόμαστε, αλλά αυτό δεν έχει καμία απολύτως σχέση με την κατάσταση του νου μας. Κι εφόσον δεν είμαστε καν εδώ στο σώμα – όλα αυτά είναι μέρος ενός ονείρου – τότε τι σημασία έχουν; Αυτό που έχει σημασία είναι οι σκέψεις σου. Κανείς δεν μπορεί να σου πάρει τον Ιησού. *Εσύ* μόνο μπορείς να αφαιρέσεις τον Ιησού από σένα, μέσα στο όνειρο σου.

Με άλλα λόγια, αν είσαι ξεκάθαρος για την έκβαση, τότε θα συνειδητοποιήσεις πως οτιδήποτε και αν συμβαίνει στην ζωή σου είναι μια τάξη μάθησης με τον Ιησού ως επιλεγμένο δάσκαλο σου, για να σε βοηθήσει να μάθεις το μάθημα ότι δεν υπάρχει τίποτα έξω από σένα που να μπορεί να σε βλάψει, τίποτα έξω από σένα που να μπορεί να σε βοηθήσει – μάλιστα: δεν υπάρχει τίποτα έξω από σένα.

(Κ-17. VI.2:6-9) Ο λόγος γι' αυτή την αποδιοργανωμένη προσέγγιση είναι προφανής. Το εγώ δεν γνωρίζει τι θέλει να προκύψει από αυτήν την κατάσταση. Γνωρίζει μόνο τι δεν θέλει, και μόνο αυτό. Δεν έχει κανένα απολύτως θετικό στόχο.

Το εγώ δεν γνωρίζει τίποτα θετικό, επειδή το εγώ είναι, κυριολεκτικά, μια σκέψη που αρνείται αυτό που είναι θετικό – είναι μια σκέψη *άρνησης*. Νομίζω ότι κάποιες φορές στο παρελθόν, οι άνθρωποι μιλούσαν για τον διάβολο σαν τον μεγάλο αρνητή. Με αυτή την έννοια το εγώ είναι κάτι παρόμοιο, μόνο που το εγώ δεν βρίσκεται έξω από εμάς. Το εγώ δεν είναι τίποτα το θετικό, το εγώ είναι κυριολεκτικά το *αντίθετο* του Θεού. Είναι μια επίθεση εναντίον του Θεού, η κατάργηση της τέλεις Ενιαιότητας του Θεού. Άρα το εγώ δεν γνωρίζει τίποτα για την αγάπη. *Γνωρίζει* για την αντίθεση στην αγάπη: το μίσος, την ιδιαιτερότητα, τον θάνατο, τον διαχωρισμό, την ενοχή κλπ.

Το εγώ έχει επίγνωση αυτού που δεν θέλει: δεν θέλει να πάψει να υπάρχει. Αυτό που θα κάνει το εγώ να πάψει να υπάρχει είναι, να πάρουμε το χέρι του Ιησού και να κοιτάξουμε την ιδιαιτερότητα μ' ένα ευγενικό χαμόγελο, αντί με τρόπο και με ενοχή. Το εγώ είναι πολύ καλό στο να μας βοηθάει να κοιτάμε την ιδιαιτερότητα με τρόπο, λέγοντας: «Αυτό είναι τόσο τρομερό, που ποτέ δεν θα το ξανακοιτάξω». Αλλά το εγώ δεν γνωρίζει τίποτα σε σχέση με το να κοιτάζω αυτό που είναι θετικό. Επομένως, το εγώ είναι η άρνηση της αλήθειας. Αυτός είναι ο λόγος που ο Ιησούς στην αρχή του κειμένου λέει ότι η ευθύνη, η λειτουργία, το έργο του εργάτη των θαυμάτων είναι να αρνηθεί την άρνηση της αλήθειας (Κ-12. II.1:5). Τίποτα δεν λέγεται για κάτι που είναι θετικό. Εφόσον το εγώ είναι η άρνηση της αλήθειας, αυτό που χρειάζεται να κάνουμε είναι να κοιτάξουμε την άρνηση της αλήθειας και να αρνηθούμε ότι έχει σημασία. Αυτή είναι η κατάργηση της επίθεσης του εγώ εναντίον του Θεού. Αν η επίθεση του εγώ εναντίον του Θεού είναι το πέπλο που κρατά την Αγάπη του Θεού κρυμμένη από εμάς, και μετά απομακρύνεται μέσω της συγχώρεσης, τότε η επίθεση εναντίον του Θεού τελειώνει και αυτό που απομένει είναι ο Θεός και η Αγάπη.

Γι' αυτό, όπως έχουμε πει, αυτά δεν είναι μαθήματα για την αγάπη, δεν είναι μαθήματα γι' αυτό που είναι θετικό· δεν είναι μαθήματα για το πώς θα έχουμε

όμορφες εμπειρίες ή όμορφα συναισθήματα. Είναι μαθήματα για να έρθουμε σε επαφή με τα *αρνητικά* συναισθήματα και τις *αρνητικές* εμπειρίες, επειδή αυτά είναι οι παρεμβολές στην επίγνωση της Αγάπης του Θεού. Όταν μπορέσεις να κοιτάξεις την αρνητικότητα σου και την αντίθεση προς τον Θεό και όλους τους άλλους, το οποίο είναι η αποθέωση της ιδιαιτερότητας, και μπορέσεις να το κάνεις αυτό χωρίς να κρίνεις τον εαυτό σου, τότε αρνείσαι την άρνηση της αλήθειας. Καταργείς αυτό που δεν υπήρξε ποτέ. Και τότε, αυτό που απομένει είναι η Αγάπη που πάντα υπήρχε.